

gik da hovedsagelig ud paa at paalægge de vedkommende Bladere en Afgift til Staten. Denne Tanke er, synes det mig, nu, som Sagen har udviklet sig, navnlig efter den Holdning, det erede Flertal har indtaget til Sagen, næsten slaaet over i sin fuldstændige Modfætning. Medens man har tænkt paa at ville forskaffe Staten en Indtægt ved positivt at paalægge dem, som man veed har en Fordel af den nuværende Ordning, at afgive Noget af denne Fordel, saa foreslaar man nu et helt nyt System; men jeg tror, at de Fleste, som ret se ind i Sagen, ville se, at ikke alene berøver man de nuværende Tidendeere den Fordel, de have, men man paalægger Staten en Forpligtelse til at udgive en Tidende, som aldeles sikkert vil paaføre Statskassen Tab. Dette Tab kunde man jo vel sige, at man kunde bære i det almindelige Statsformaals Interesse, hvis man da opnaaede et bedre Resultat. Der er tidligere opbuddet den Tanke paa andre Steder, at det vilde være korrekt og naturligt i Interesse af det almindelige Statsformaal at udgive en almindelig Statstidende heri Landet. Men jeg tror, at, som en Fordel, en Spekulation, en Indtægt for Statskassen har man ikke tidligere tænkt sig det, og hvis man ikke tidligere har været opmærksom paa dette Forhold, saa antager jeg, at man nu har faaet en Erfaring gennem den Tidende, som Staten nu udgiver, nemlig Lov- og Ministerial-Tidenden. Denne Tidende maa i Følge sin Udbredelse og den Indtægt, den afgiver, medføre Tab for Statskassen. Endnu mere og i langt højere Grad vil en saadan Statstidende som den, der her er Tale om, være til Tab for Statskassen. For det Første har det været Tanken efter de erede Forslagsstilleres Forslag at optage i en saadan stor Statstidende det, som nu findes i Ministerialtidende, og tillige at udgive det som et Dagblad, hvori alle retslige Bekjendtgørelser og offentlige Tilkjendegivelser, som fra Regeringens Side ønskedes bragte til almindelig Kundskab, kunde optages. Jeg vil nu bemærke, at jeg neppe begaar nogen Indiskretion, naar jeg siger, at der i selve Udvalget har viist sig netop kun at være Enighed hos Flertallet om den almindelige Sætning, hvorimod man ikke er kommen paa det Nene med, i hvilken Form det skulde ske (H. Nielsen: Det er en Administrationslag). Saa, man har netop skudt den Uenighed i Ansuelser; der var tilstede, bort fra sig ved at sige, at det var en Administrationslag, men for at komme til Klarhed om, hvad der virkelig er holdbart ved denne Sag, er man nødt til at sige: Hvorledes vil jeg administrere det, hvis jeg var Administrator? — jeg har nu ingen Ambition i saa Henseende, men der er maaste Andre, der have det. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg ikke kan stille mig den Tanke klar. Et Blad, redigeret og udgivet som Dagblad med Nyheder, saaledes som Statskassen kan gjøre det, kan ganske vist vinde Udbredelse, men saa bliver det en over-

ordentlig kostbar Sag, en stor Reuktion osv. Stiftes Bladet paa en saadan Maade, at det kun skal indeholde de tørre Bekjendtgørelser af officiel Natur og dertil Lov- og Ministerialtidendens Indhold (Ordføreren: Nei, holdt! Ikke Lovtidendens!) — naa, ja, Ministerialtidenden er ogsaa den værste af de to, saa at jeg gjerne kan lade Lovtidenden gaa ud —, vil Spørgsmaalet om Bladets Format og Indretning blive overordentlig indviklet og vanskeligt og være af den største Betydning. Vi kjende nu Ministerialtidenden af to Mands Erfaring, og vi vide, hvorledes det med det Indhold, den har, med sine forskjellige Citra og Afdelinger frembyder Noget af det mest Nædselsfulde at finde ud af; hvis nu dertil skulde komme officielle Bekjendtgørelser fra alle Dele af Landet, blandede ind i det nuværende Indhold af Ministerialtidenden, som saa skulde udkomme hver Dag med dette meget blandede Indhold, saa vilde der fremkomme et saadant Uvære af Bladordning, at vi virkelig ikke kjende Magen til det nu, hvor galt det end er, og at det vilde afstrække enhver Læser. Formaten vil frembyde overordentlige Vanskeligheder, da en Del af Indholdet vilde egne sig til at opbevares, og skal man slutte fra den Format, som Ministerialtidenden nu har, vil man komme til en Opføringshistorie ved hvert enkelt Nummer, der maatte indehøles paa en saa vidunderlig Maade, at intet Menneke vilde kunne hitte Rede deri. Det er jo en bekjendt Sag, at Ministerialtidenden er saa vanskelig at ordne, at medens Tidenden selv er overordentlig billig, bliver den dog kostbar, idet den koster saa meget at indbinde, at det langt overgaar selve Tidendens Verdi, fordi næsten ingen Bogbinder vil paatage sig den Uleilighed at ordne det saa indviklede Stof og frastkære og klitre sammen, saaledes som det skal. Jeg har forespurgt mig hos en Bogbinder, der har erklæret, at Indbindingen af et Bind af Ministerialtidenden koster 9 Mk., medens et lignende Bind for et andet Bærl af samme Størrelse kun koster 3 Mk. Hvis Tidenden faar almindelig Dagbladformat, vil den endnu mindre egne sig til at opbevares, og dog vil Bladet komme til at indeholde en Del Stof, som det er nødvendigt at opbevare. Det Spørgsmaal, som den erede Ordfører vil have afgjort administrativt, blive vi nødt til her paa Lovgivningsstandpunktet at klare os, for at vi kunne se, om Sagen overhovedet er praktisk gennemførlig. En Statstidendes Udgivelse vil altsaa ikke alene virke affrækkende paa Grund af sin hele urede Maade at byde sine Læsere Indholdet paa, men den vil heller ikke frembyde Noget, der kunde bringe Folk til at ønske at holde den; thi det er jo en bekjendt Sag, at de Blade, der ikke tillige indeholde noget egentlig Nyt, noget Pikant, eller Noget, der knytter sig til Dagens Begivenheder etc., ikke blive søgte af Folk; disse Blade ligge som dødt Papir paa de forskellige offentlige Steder, hvor de blive